

CESTA

Tereza Hrušková

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
<u>Tereza</u> <u>Hrušková</u>	<u>Greenie</u> <u>knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-</u> <u>ND</u>	<u>Prvé (2019)</u>	<u>011000</u>

O knihe

Každá cesta vede k cíli, a i když třeba stokrát zabloudíme, vždy dojdeme tam, kam jsme měli. Nezáleží na tom, kterým směrem se dáme a jak dlouho bude naše pouť trvat, protože jak se říká „cesta je cíl“. A v životě to platí dvojnásob. Na cestě životem se učíme rozhodovat sami za sebe a na křižovatkách určujeme, která budoucnost zanikne a která se stane skutečností. Jen my sami tvoříme svou cestu a i o tom tato sbírka je.

Sbírka poezie

Cesta

Tereza
Hrušková

Obsah

CESTA.....	1
O knihe.....	2
Obsah.....	4
Hic sunt leones.....	5
Té noci.....	6
Kráčel.....	8
Ledovcová řeka.....	10
Světlušky.....	11
Myšlenky v mlze.....	12
Cíl.....	13
Protivník.....	15
Za horizont.....	17
Přelom.....	18
Cesta ledu.....	19
Než mne najdeš.....	20
Dospělost.....	21
Doba.....	22
Zdi domova.....	24
Maják.....	25
Rozhodnutí.....	26
Příliv.....	27
Silnice z hor.....	28
Stezka života.....	29
Silná.....	31
Zrcadlo.....	33
Na konci nekonečna.....	34

Hic sunt leones

Tam kde cesta mizí v prachu,
moje pouť se začíná,
tam teprv se zbavím strachu,
vykročím vstříc náhodám.

Najdu pro život svůj mapu,
směrem hic sunt leones vykročím,
prozkoumám i trosky vraku,
mlhu z mysli zapudím.

A až najdu to, co hledám,
snad se potom vrátím zpět,
možná budu, anebo ne,
světu zase rozumět.

Té noci

Té noci vlahý vítr vál,
a mým tělem otřásal chlad.
Z hrdla se mi výkřik dral,
jen zoufalství toho, jenž k zemi pad.

A vítr vál,
a listů ryk,
to přehlušilo i můj křik,
a zoufalství, jež křivilo mou tvář.

A měsíce zář,
jak hvězdný prach,
zářil a z slz mých stoupal chlad,
a já věděla, že je čas.

Čas sbohem dát,
čas zamávat,
vykročit směrem,
tím, kde už nemyslí se na návrat,
a jít až k řece, k přívozu,
poslední pohled na vodu,
pak minci dát a nastoupit,
duši na bárku nalodit,
a nechat slzy stékat dál,
tohle je konec,
a on jen na břehu stál,
a snad hlasitě, snad tiše se mi smál.

Kráčel

Kráčel sám tichou ulicí,
aniž co se stane, by jen tušil.

Kráčel sám světem pavučin,
a v naději stále věřil.

A vítr šeptal listům, větvoví,
co stalo se té osudové noci.

A vítr šeptal,
však kdo nám napoví,
proč on šel, nedbaje na světa běsy.

Slunce už zapadlo,
a měsíc za mraky skrytý.

A on jen stál,
v tom světle zcela bledý.
Snad čekal na vykoupení,
však ne vše se lidem ve snu splní.

A tak stál,
a nekrácel již více.

A tak stál,
snad jednou, jednou vykročí štěstí vstříce.

A možná dojde světa vykoupení,
však dnes ne, dnes nemá zastoupení.

Ledovcová řeka

V záplavě ledu a chladné vody,
ledovcovou řekou se brodí,
a její mysl se ubírá,
směrem, jež nikdo nehlídá.

Myslí na dobu kdy byla dívkou,
ještě se neseťkala se světa tíhou,
a nemusela řešit nic,
jen to, jak šťastnou dcerou být.

A i když nohy dávno ji zebou,
musí jít tou určenou cestou,
a nesmí otočit se zpět,
je jí předurčen nový svět.

Světlušky

Za svitu světlušek,
za záře z kapradí,
kráčíš tím úbočím,
jak byl bys zmámený.

Okolí nevnímáš,
světlušky vábí tě,
jak noční bludičky,
vedou tě ode mne.

Kráčíš a vzpomínáš,
jak tudy chodil jsi,
teď zjišťovat začínáš,
proč jsi tím, kým jsi.

Myšlenky v mlze

Ztracená v myšlenkách,
mlhou se prodírám,
samotu nevnímám,
jdu stále dál.

Ztracená v mlžné tmě,
myšlenky postrádám,
samotou zajatá,
věčná tma vábí mne.

Směr jsem již ztratila,
a nevím kterou cestou jít,
však ať půjdu kamkoliv,
dojdu tam, kde mám být.

Cíl

Na nebi hvězdy,
a v mé duši prázdno,
v lese jak z hororu,
běžím svůj závod.

Na nebi hvězdy,
můj cíl se blíží,
už jenom zatáčka,
oči se klíží.

Na nebi hvězdy,
já ztrácím naději,
zatáčka minula,
další hned v zápětí.

Na nebi hvězdy,
a cíl v nedohlednu,
ráno se rozední,
já si jen na zem sednu.

Na nebi hvězdy,
však já je již nevnímám,
ráno mne najdou,
nevím, co za cíl mám.

Hvězdy již zmizely,
ráno se blíží,
cíl můj se vytratil,
jak mlha z nížin.

Protivník

Tma se vkrádá do mých snů,
pro světlo v nich není místa,
má duše zdála se tak čistá,
než vkročila jsem do stínů.

Ted' se zmítám v kraji šera,
nevyznám se v tajích světa,
a myslím jen na souboj,
protivník přeje si můj skon.

A má duše v šatu z smutku,
přikládá si k ústům trubku,
hlasitě troubí na ústup,
a ty čekáš jako sup.

Ty jsi protivníkem duše,
rozum ukradnout jsi mi musel,
a já stojím, neznám dobu,
ty jsi ten, pro nějž mám jen zlobu,
ty jsi ten, kdo prohraje,
ať ustoupím anebo ne.

Za horizont

Jsi mé světlo,
co mne vede jako maják tmou.

Jsi můj lodivod,
co navádí mne mimo proud.
Jsi tím, kdo určuje můj směr,
a já chci za horizont jít jen.

A tak jdu,
a nechám se tebou vést.
A cestu svou,
dovolím ti z vyznačených tras svést.
A půjdu dál,
až tam kde končí svět,
tam konečně budu s tebou mluvit smět.

Přelom

Když se rok ke konci chýlí,
a zima přejde přes náš práh,
tehdy ztracená jsem v tom co bylo,
a chci jen správnou cestou se dát.

Když se den k noci blíží,
a tma vkročí do dveří,
tehdy se mi oči klíží,
a na duši padne stín.

Na přelomu dne a noci,
na hranici století,
tehdy přemýšlím, co bylo by kdyby,
a za oknem padá sníh.

Cesta ledu

Duše má,
v ledu zmražená,
cestu svou si světem razí.

Duše má,
obklopena tmou,
každý paprsek světla zmrazí.

A tak žiji ve tmě a chladu,
hledím na severní stranu,
a zimou se nechám vést,
volím nejstrmější ze všech cest,
na konci níž mne čeká ohněm křest.

Než mne najdeš

Než mne najdeš,
budu už spát,
hluboko pod zemským krovem.

Než mne najdeš,
budu už dávno hrát,
šachovou partii s Bohem.

Ano, než mne najdeš i v Boha uvěřím,
a možná už v něj věřím, to ti nepovím,
ale co s jistotou vědět máš,
že ty a já nejsme ve tmě zář,
jsme jen temnota, která skryla tvář.

Dospělost

Když na rozcestí stojím,
nejistotou zmítaná,
na svůj osud myslím,
kam štěstí jen jsem schovala.

Bývala jsem šťastná,
s touhou objevovat svět,
tančila bosky po loukách,
jak víla v dětských snech.

Ano, byla jsem jen dívkou,
jež chtěla věčně snít,
teď dospělou jsem ženou,
s následky svých činů musím žít.

Doba

Po stopách předků kráčím,
a minulost svou odkrývám.
Z maleb na stěnách jeskyní,
co ztratila jsem, poznávám.

Svobodu a jasný cíl,
tlupu, která pohromadě drží.
Víru, že je pro co žít,
i reflexy, jež nyní marně se učím.

Pozbyla jsem mnohé,
a jen málo nabyla.
K čemu je mi pokrok,
když sílu věřit jsem ztratila.

Kráčím v stopách předků,
a myšlenky hlavou mi víří.
Dnes je jiná doba,
však kdo ví, co s další se blíží.

Zdi domova

Myšlenky hlavou mi víří,
když nohu před nohu kladu,
a temnou nocí na západ,
já kráčím sama dál.

V hlavě si pomalu třídím,
co mohu a co nemohu,
tam kde bývala jsem doma,
ted' cítím jenom chlad.

A z temných zdí, jež opouštím,
na mne shlíží mapy z vod,
já nyní naposled si je prohlížím,
než učiním rozhodující krok.

Odcházím, a své sbohem chci jen dát,
já vím,
ty zdi tu navždy budou pro mne stát.

Maják

Zabloudila v rovné chodbě,
zabočila na scestí,
tam kde kdysi býval maják,
teď ční k nebi jenom stín.

Ukazoval cestu domů,
lodivodům dával směr,
teď se ztratil,
snad jen tomu,
kdo nehledá cestu zpět.

Rozhodnutí

V louži světa zračí se,
můj nesplněný sen,
z oblohy na mne mračí se,
můj další smolný den.

A já kráčím světem,
na nic již nemyslím,
za každým rohem čeká,
mých rozhodnutí stín.

Dál teď musím žít,
s tím co jsem si zvolila,
utvrzená ve své víře,
že z cesty jsem zbloudila.

Přiliv

Jako maják na vyschlém moři,
bloumám světem netuše,
co počít si mám teď a tady,
nemohu utéct předtuše.

Ztracená jsem ve svém strachu,
sílu najít neumím,
ale jak maják v suchém moři,
naději v přiliv neztratím.

Silnice z hor

Na silnici do podhůří,
z hor se sype šedý prach,
na kole se řítíš dolů,
odhazuješ v dál svůj strach.

Slez, jsi asi každou skálu,
každý vrchol překonal,
proč však stále cítíš touhu,
být tím, kým nejsi sám.

Stezka života

Tajemství hor,
a temná krása lesů,
věčný to shon,
jež vede nás skrz mnoho bran.

Instinkty předků,
a přání za úplňku,
sám sebou musíš být,
to abys mohl jít dál.

Tou cestou v údolí,
kde řeky proud čas nese,
po úbočí mocných hor,
tam kráčí každý z nás.

Jen ona ti řící smí,
na nekonečné stezce,
že teď již nemusíš,
jít svou cestou sám.

Silná

Zraní tě poprvé, zraní tě podruhé,
i potřetí jdeš stále dál,
křik tvůj se vytrácí,
jak vzpomínky na souhru,
v horských výšinách.

A ty jsi silná,
tak jak bývala jsi vždy,
nový osud si zvolíš,
splníš si všechny své sny.

A i když se může zdát, že boj svůj jsi vyhrála,
hluboko v srdci víš, že přeci jen jsi prohrála,
štěstí se nevrátí jen tak, protože chceš,
proto prosím svým instinktům věř.

Svou osobnost nezměníš jen mávnutím čarovného proutku,
to kým jsi, má v sobě genetickou hloubku,

a ať se ti to líbí, nebo ne,
silná jsi, ale on přesto zranil tě.
A tak ti nezbyvá než s tím dále žít,
a až s tím smíříš se,
svou sílu opět pocítíš.

Zrcadlo

Když nese se nocí bezesnou,
ozvěna kroků tvých,
tehdy vím, že na cestě z hvězdných skel,
naleznu k ránu střípky slov svých,
a že když půjdu podél zdi,
až tak daleko jak se dá,
možná zahlédnu v zrcadle,
jak vypadá svět, který pro nás dva sis přál,
a možná, budu-li poslouchat,
zaslechnu z dálky i tvůj dech,
však minulost již nezměním,
v zrcadle zračí se již jen můj stesk.

Na konci nekonečna

Tam kde končí nekonečno,
a věčnost dosáhla hranic svých,
tam nesmrtelnost smrt svou našla,
a neživé začalo žít.

Tam na úbočí velkých kopců,
na hřebenech pohoří,
tam se svět se světem střetl,
vřesoviště zakryl stín.

Tam kde končí čas i prostor,
něco nové začíná,
objeví se další obzor,
do dále se rozpíná.

A ty vkročíš bosou nohou,
na koberec z kapradin,
pěšinou, jež mech jen tvoří,

tím směrem ses vypravil.

A až dojdeš tam, kam míříš,
až galaxie zanikne,
začneš znovu někde jinde,
vždy jsme tím, kým jsme.